

[Stæhr Johansen.]

anlagte private fællesveje, fortsat skal gælde, hvilket afgjort letter administrationen.

Endvidere er det fra nogle kommuner henstillet, at vejene — og det gælder særlig Frederiksberg — kan udlægges i en bredde af 20 m, og at lovforslaget ændres, således at beslutninger, der er truffet af kommunalbestyrelsen, ikke skal godkendes af amtsrådet, det drejer sig her om Frederiksberg og om København, som jo hver for sig er amter.

Vi har ligeledes fra vores side indstillet, at bestemmelsen om tinglysning af vejbidraget udgår, og også dette er blevet tiltrådt.

Endvidere bliver der i § 66 indført en ny bestemmelse, der giver mulighed for at ændre forældede forpligtelser i servitutter, der påhviler kommunerne. Ministeriet har også udtalt, at grundejerne kan anmode vejmyndighederne og politiet om, at private veje afspærres, når begrundelsen herfor er gennemgående og uvedkommende færdsel.

I anledning af et spørgsmål fra udvalget angående forståelsen af § 40, stk. 1, sidste punktum, har ministeriet udtalt sig mundtligt, men jeg håber, at svaret vil fremgå af det kommende cirkulære, hvortil ministeriet også har henvist vedrørende nogle andre spørgsmål.

Efter min opfattelse er dette lovforslag om private fællesveje altså et stort fremskridt, der bl. a. vil betyde en væsentligt lettere administration for de kommunale myndigheder, og jeg kan kun udtrykke min tilfredshed med ændringsforslagene, som er stillet af ministeren og tiltrådt af udvalget, og som yderligere har forbedret lovforslaget.

Holmberg: Der er gået et meget stort arbejde forud for afgivelsen af denne betænkning over lovforslaget om private fællesveje, og jeg finder det glædeligt, at det er et enigt udvalg, der afgiver betænkning, for der er ingen grund til at skjule, at det er meget ømtålelige problemer, vi her lovgiver om, problemer, som også gennem årene har givet anledning til megen strid naboer imellem og

borger og kommune imellem. Det er i og for sig ganske naturligt, at de kan give anledning til strid. Lad mig bare kort nævne områderne udlæg, anlæg, istandsættelse og vedligeholdelse og i det hele taget råden over disse veje og disse stier. Vi kan selvfølgelig ikke regne med, at al strid uden videre holder op på grundlag af denne lovgivning, men man har fjernet den uensartethed, der før var i de forskellige kommuner, og samlet de regler, der var spredt over forskellige love. Det må være en forenkling.

Lovforslaget er jo et led i den samlede vejlovgivning, og under udvalgsarbejdet har det til tider været ret svært at holde bestemmelserne ude fra hinanden, for lovforslagene om grundejerbidrag til offentlige veje og om ændring af lov om offentlige veje hører meget nær sammen med netop privatsvejsloven. Jeg føler egentlig trang til, selv om det ikke er almindeligt at vi roser og takker hinanden, alligevel at sige udvalgsformanden, hr. Horn, tak for en god og loyal ledelse af arbejdet.

På mit partis vegne kan jeg anbefale de mange ændringsforslag og hele lovforslaget, når det senere kommer til behandling.

Skovmand: Jeg vil gerne ligesom ved behandlingen af lovforslaget om en ændring af lov om offentlige veje sige, at ministeren også her har været meget imødekommende i retning af at ændre lovforslaget på punkter, hvor der bl. a. fra udvalgets side er blevet gjort opmærksom på, at det var hensigtsmæssigt at foretage ændringer.

Især vil jeg udtrykke tilfredshed med ændringsforslag nr. 11, fordi det afsvækker den ellers ret skarpe skillelinje, der er i lovforslaget mellem private veje og stier i byerne og private veje og stier på landet. Det er naturligvis klart, at der i de fleste tilfælde er meget store forskelle på situationen de to steder. På landet kan man meget bedre klare sig uden kommunal indblanding, end man kan i byerne. Men menneskenes børn er jo desværre ikke, som de burde være, og det betyder specielt i sommerhusområder eller i